

[Statsministeren.]

parti, at vi skal gøre alt for at trække til den side. Det er ikke alene vort land, der skal gøre det; der er kræfter både inden for de syv lande og inden for de seks — det sidste fik vi bekræftet under økonomiminister Erhards besøg her i landet — der søger at få de to områder til at gå op i en enhed.

Det ærede medlem hr. Poul Møller nævnte i denne forbindelse toldspørgsmålet. Det ærede medlem udtrykte sin glæde over den omvendelse, som efter det ærede medlems mening havde fundet sted i det radikale parti og i retsforbundet. Det ærede medlem var glad for, at man nu søgte løsningen ad den vej, som man fra konservativ side havde arbejdet for siden 1932. Det var, ligesom det ærede medlem her fandt udløsning for noget, det ærede medlem har gået og drømt om siden barndommen. (*Poul Møller: Netop!*). Det ærede medlem kan nu ikke være helt sikker på, at fordi noget er rigtigt i 1959, har det også været rigtigt i 1932. Men det ærede medlem burde være særlig glad, for var der blevet dannet en regering med partiet venstre, havde der formentlig ikke været mulighed for den løsning, som det ærede medlem nu er så glad for, for partiet venstre har jo slet ikke villet være med til denne fremgangsmåde, ville ikke være med til den toldlov, vi har fået, og ville bare liberalisere uden at give dansk industri den støtte i overgangstiden, som vi også fra vor side har fundet nødvendig. Men jeg forstår, at denne taknemlighed har det ærede medlem; den kommer ikke så stærkt til udtryk, men den er alligevel i det ærede medlems sind.

I øvrigt, nu vi taler om told og protektionisme og liberalisme, vil jeg gerne give udtryk for, at det er jo mærkeligt, hvorledes man er tilhænger af liberalisme — det ser vi daglig også i de internationale forhandlinger — så længe det drejer sig om industrivarer, medens der, så snart det kommer på tale at liberalisere handelen med landbrugs-

varer, ikke er nær så stor tilslutning hertil. Det gælder både vore drøftelser inden for det nordiske økonomiske samarbejde og vore drøftelser, dengang man prøvede på at få et stort frihandelsområde. Det gælder den måde, hvorpå man søger at udforme handelen med landbrugsvarer inden for de seks, og det gælder også inden for de syv. Fra dansk side må vi sige — og jeg tror, vi skal gøre det så tit, vi har lejlighed dertil, jeg vil derfor også gøre det i dag — at er det så åbenbart, at en liberalisering af handelen med industrivarer er til fordel for de nationer, som deltager i denne liberalisering, ja, så må det da også tale for, at det var en fordel at liberalisere handelen med landbrugsvarer. I det hele taget føler jeg trang til at sige, at akkurat de samme argumenter må kunne gøres gældende over for de restriktioner, som man prøver at pålægge skibsfarten og luftfarten. Det er uforståeligt for os herhjemme, at det skal være så gunstigt med liberalisering, når det er industrivarer, der er tale om, men så snart, det drejer sig om landbrugsvarer, om skibsfarten eller luftfarten, har man ikke helt øjnene åbne for fordelene ved liberalisering.

Jeg skal så vende mig imod nogle af de argumenter, der blev fremført omkring vor økonomiske situation. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Poul Møller, der fandt anledning til at sige, at vi — og det var ikke blot landet som helhed, det var også regeringen — ikke alene havde haft medvind, vi havde også haft „medstorm“. Det ærede medlem hr. Poul Møller citerede her et foredrag, der dagen før, det må altså have været i forgårs, blev holdt af professor Hoffmeyer, der både er professor i økonomi og nationalbankens rådgiver. Nu ved jeg ikke, hvorfor det ærede medlem standsede sit citat med dette udtryk; jeg kan se, at det ærede medlem smiler, han har nok set, hvad professor Hoffmeyer i øvrigt har sagt, og det ærede medlem skulle måske have lov til selv at sige det her fra talerstolen; men for det tilfælde, at det ærede medlem ikke skulle kunne huske det, når han kom-